

za svůj podíl na singulárním majetku. Ostatní právní vývody dovolacího spisu nehodí se k věci, a není třeba zvlášť je vyvrátiti, což platí zejména o nepřipadném srovnání singulárního majetku s obchodní společností a o závěrech z toho vyvozených. Dovolání opírá právní náhled shora uvedený o písemnou přihlášku podepsanou žalovanými. Přihláška sama o sobě není však rozhodující pro výklad, k čemu se nesla srovnalá vůle stran. Tuto je posuzovati ve smyslu §u 914 obč. zák. nejen podle této přihlášky, nýbrž i podle ostatních zjištěných skutečností, jež odvolací soud převzal od procesního soudu. Ze zjištěné vůle stran je činiti další právní důsledky. Odvolací soud správně vyvodil ze zjištěných skutečností, že smluvním stranám nešlo o to, by se žalovaní zavázali osobně, nýbrž, že válečná půjčka měla býti upsána všemi spoluvlastníky singulárního majetku jako celku, a měl býti předmětem závazku, směrodatným pro válečnou půjčku, pouze tento společný majetek jako majetkový celek. Jedině tohoto účele a žádného jiného mělo býti dosaženo podpisy žalovaných na přihlášce. Zjištěno je dále, že všech spoluvlastníků singulárního majetku je mnohem více než žalovaných, a že tito nebyli ostatními spoluvlastníky zmocněni k uvedenému právnímu jednání. Nebyli tudíž žalovaní oprávněni jednati za ostatní, tím méně za všechny spoluvlastníky jako smluvní stranu, sami však pro svou osobu nebyli smluvní stranou, ježto neměli úmyslu osobně se zavázati. Také žalující strana nejednala s nimi jako se smluvní stranou, nýbrž jen jako se zástupci, ač ve skutečnosti zástupci nebyli. Účelem smlouvy bylo zavázati všechny spoluvlastníky singulárního majetku jako jednotnou smluvní stranu, t. j. jako vlastníky majetkového celku. Nedošlo proto podpisem několika nezmocněných spoluvlastníků, t. j. žalovaných k platné smlouvě, a nemůže strana žalující z přihlášky dovozovati pro sebe nižádných smluvních práv. Ježto žalovaní jednali jako zástupci všech vlastníků majetkového celku a pouze tento měl býti smlouvou zavázán, nedošlo ani k závazku ohledně jednotlivců, tím méně pak ohledně jednotlivých podílů společného majetku singularistů. Nezáleží proto na tom, zda žalovaní skutečně jednali na vlastní zodpovědnost, ježto žalující strana domáhá se zažalované částky pouze jako plnění smluvního závazku převzatého písemní přihláškou, ne však z jiného právního důvodu.

Čís. 2263.

Příslušným zrušiti prozatimní opatření jest v ý l u č n ě soud, u něhož se projednává spor v první stolici, byť i prozatimní opatření bylo povoleno jiným soudem.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 65/23.)

Okresní soud pro Horní Nové město v Praze povolil prozatimní opatření na dobu nejdéle do konce září 1922. Opatření nebylo však vykonáno, ježto odpůrce ohroženého složil do soudní úschovy vkladní knížku. Spor ve věci hlavní byl veden v první stolici u zemského soudu v Praze. Po uplynutí lhůty navrhl odpůrce u okresního soudu pro Horní

Nové město v Praze, by prozatimní opatření bylo zrušeno a knížka byla mu vydána. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud mu vyhověl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů pro zmatečnost a poukázal soud první stolice, by návrh odpůrce ohrožené strany postoupil ku vyřízení zemského soudu v Praze.

Důvody:

Dle §u 399 poslední odstavec ex. ř. jest příslušným rozhodovati o návrhu na zrušení prozatimního opatření, byť i jiným soudem dle odstavce druhého §u 387 ex. ř. povoleného, soud, před kterým se projednává spor ve věci hlavní v první stolici, t. j. v tomto případě dle souhlasného udání obou stran zemský soud v Praze. K příslušnosti v řízení o prozatimním opatření dlužno přihlížeti dle ustanovení §u 41 odstavec třetí j. n. z moci úřední a bylo proto dle §u 44 j. n. zaříditi by návrh byl postoupen soudu, jehož příslušnost jest výlučná (§ 51 a § 402 ex. ř.). Usnesení, vydaná soudy nepřislušnými jsou zmatečná (§ 477 čís. 3 c. ř. s., § 78, 402 ex. ř.) a bylo je proto zrušiti.

Čís. 2264.

Změněna-li veřejná společnost ve firmu kupce jednotlivce, dlužno opovědět nové znamení firmy.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, R I 83/23.)

Pro vystoupení Františka Z-a z firmy J., veřejné společnosti František a Anna Z-ovi, žádala firma J. (Anna Z-ová) za změnu zápisu firmy. Rejstříkový soud vrátil jí žádost, by vykázáno bylo nové, soudně nebo notářsky ověřené znamení firmy, neboť po vystoupení veřejného společníka Františka Z-a jde o firmu kupce jednotlivce, která, jak plyne z čl. 15 a 19 obch. zák., majitelem výlučně se znamená vlastnoručním vypsáním plného jejího znění bez předchozího napsání osobou třetí a bez užívání razítka, čemuž navržené znamení firmy odporuje, pročež je připustiti nelze a novým, předpisům čl. 15 a 19 obch. zák. odpovídajícím znaménáním nahraditi sluší. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Rekurenti přehlížejí, že napadeným usnesením žádá rejstříkový soud, aby Anna Z-ová, která po vystoupení Františka Z-a jest jedinou majitelkou firmy, předložila nové znamení firmy a že tedy není dotčeno tím nikterak její právo, původní firmu dále vésti; proto také jsou vratkými veškeré závěry, které rekurenti odvozují z ustanovení čl. 24 obch. zák., zřejmě směřující vedení další staré firmy a znamení firmy, což arciť jsou pojmy naprosto se různící, které ztotožňovati nelze. Po vystoupení Františka Z-a z firmy jest Anna Z-ová ovšem kupcem jednotlivcem a jako taková nemůže jinak firmu znemenati, leč vlastnoručním vypsáním celého znění firmy (čl. 19 obch. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, poukávav k důvodům napadeného usnesení, jež neodporují čl. 15, 16, 17, 19 a 24